

20 - octubre 1937.

Estimada Mercè, - ja has vist com estic
he', he', he', he' i, per tant, no et faria patri
que t'escrigui. Tinc uns quants vells de
color rosa per vendre, i hi arribaré aviat.
Potser això faci una mica de lligada a quella
carta, però què hi farem.

Glück és ben bé la música que escam
a l'esperança. No sé com explicar-ho. És una
música d'una gran inspiració i al mateix
molt simple. Donc hi ven sempre la intenció.
És una elegància íntima, i un verbum,
de poca antigua - no pas vella. Mozart és la
superació d'aquest estil de música, però encara
que l'esperança sigui una cosa superior, Mozart
no hi escam tant perquè a vegades és una mica

massa llengüei i expansió. Shick és més reservat
i en la seva música no hi ha més que
les notes absolutament necessàries per expressar tot
el seu pensament.

Es unió. A en atribuint plors i celars als nos
tres amics, i sense adonar-me'n veig que he
atribuït una música a l'esperança. A tu
et Jonania Schumann, sense cap mena
de dubte

Suposo que ho dius en broma, així de voler
canviar l'èstil de la terra correspondeixia amb en
Joan. ~~Quasi paco que~~ No val la pena d'
aportar arguments, per tant. Però no vull deixar
de dir-te que no més el fet de pensar-ho i tu, ja
m'ha regatejat. Et pensés que sóc un
oqe voraç? Perquè voldria viure en Joan d'
esciure que els seductora, en impàtica,

etc etc, i totes les coses aquelles que jo no hunc llegir? Deixa-li aquest plaer. que et costa tan poc. encara que, després, no pugui jo llegir les seves lletres. Però aquestes, no són pas per mi, ni no per tu!

Quan vulguis "Dapane Adeane" no ho dius. És d'en Felicitat. M'ha agradat més a la seva ma lectura que autany. Jo raipec la recorda va saire he. És l'estil que voldria aconseguir. Un estil que no dius res, però ho surt tot. No és estrany que no tingui una se treballa. La mandra, és un element de la literatura. Rica anti-tuberculosa. Jo veec que si enca que este malalt re trobat la manera de mine que s'escan més al meu temperament. Sempre he estat un sandal, i ara, no haver de treballar em compensa de moltes coses. L'oci és una de

les causes de la belicitat que sento de vegades. ²⁰⁻¹¹⁻¹⁹⁷¹ 25

He enviat al "folly" un recull de quasi tots
els meus poemes, llevat dels de música de cam-
bia i dels que heu men part de sèries que
no em semblen completes. hi he posat "Invencions"
com a títol, perquè veu que tota la
meua poesia és més aviat inventada que
viscuda. A més "Invencions" és el nom
d'un gènere d'una colla de petites peces
de prosa, ~~per conegudes~~ negligides pels concertants
a causa de la seva simplicitat però que
jo estimo d'una manera particular. Tadjunto
l'index que em vaig fer per tenir-lo de
reserva ara que no tinc els manuscrits
amb mi.

Em va una mica de pena que puguis

També hi ha bastants poemes que no conec. Malgrat
el meu desig d'aparar-los copiant, ho he fet amb
un ritme tan lent i vincopat que quasi
no s'he transcrit res. Excusa'm. No ha estat
per ser més que per mandra. No se' quan
tornaré a venir aquí els moments, però
si hi ha alguna crítica que et faci il·lusió o
curiositat, m'ho diràs i molt serà que no
te'l pugui transcriure de memòria.
D'ara que vau determinar-me en l'art, a
penes he tornat a pensar en la cosa. Ha estat
sa que tinc de no ser venint ni evitant
i ni evitant, espero, tota mena de nervis
s'hi me. L'altre dia li deia al Joan que si
jo em considerés un poeta, si em mirés
es venia bé amb uns ulls d'artista i
respat, com ell, si veritable que també em festin

hàstic. Però jo no sóc cap més que un met.
se, un cotada vulgar, i al més ulls el "Jenni
Folguera" és una institució, com el cadastre o
el subrasi universal. En veure-hi es versos que
hom ha fet - al marge de la seva vida - em
sembla tan natural, tan obligatori, com
anar a votar quan hi ha eleccions, o fer la
declaració d'utilitat.

La meua actitud envers els meus versos no
veç que sigui la d'un esqista, i fins i tot
trobo sovint que sigui tu la que puguis
i imaginar-ho. No et negaré que temps en
meu era, no vas esqista, però sí molt descom
biat. Però també és cert que diem que
penso que no són del tot ridículs, no
es ve negat a cap amic que si hi ha qui
interessat i que m'haig semblat apte per a

comparació de les. Perquè, això sí, és malentès
en bon honor.

Vais dir que t'acceptaria com a col·laboradora,
i no he de rectificar. Hi ha moltes maneres
de col·laborar - d'ajudar. És que ves que sense
tu molts dels meus versos, tota la cançó
a Mahalta, haurien estat escrits mai?

— No trobo que escrigui el nom d'Obelia
a aquesta varietat de roses. Són massa plomosa
des, massa senzils, massa intimes. mediterrànies.
Has vist que magnífica estava tota esbada
da? És veritat, ja una mica arrugats venien
aquella qualitat l'arbitraria de les seves usades,
o de les dones de quaranta anys. No sé
qui és la Sra. Matlle, però me l'estimo molt.

I es més, que el coll de l'Enriqueteta, i
els pèrs de la Carmen et decidí en un
nom.

Al dia que va tocar el ras de la casa de gos, i apunta
la Lluna. No: he trobat el nom, i no hi ha
Lluna de Lluna. No val la pena d'escollir d'altre.
Et torno aquestes lletres que m'heu fet
passar molt bona estona. Gràcies. T'has deixat
en la reproducció d'una imatge de ~~George~~
~~mass~~ en ~~les~~ ~~donces~~ un anunci d'assegurances
de les donces parines de "Fortune". No venria a
aquest si, i em sembla molt bo.

T'en
Mària

20-x-37 (46)